

РЕШЕНИЕ

№ 759

гр. София, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Геновева Йончева**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11494** по описа за **2023** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. А. А., подадена чрез процесуален представител - адв. И. И. от САК, срещу решение от 12.10.2023 г., постановено по НАХД № 3850/2023 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), НО, 13-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № СОА23-РД11-26 от 05.01.2023 г. на заместник-кмета на Столична община за налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 20 (двадесет) лева за извършено административно нарушение по чл. 69, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

В касационната жалба се излагат доводи за неправилност на съдебното решение, поради наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) – нарушение на закона и допуснато съществено нарушение на процесуални правила. Конкретно се твърди, че АУАН и НП са издадени при неизяснена фактическа обстановка. Касаторът прави разграничение между отделните пътни знаци В28 и В27, като акцентира, че първият забранява паркирането, а вторият – престоят и паркирането. Претендира се отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него НП.

Ответникът – зам.кмет на Столична община, в писмен отговор и в с.з., чрез

процесуален представител юрк. К., оспорва основателността на касационната жалба. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, IX-ти касационен състав, намира, че касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, срещу акт, подлежащ на касационно оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да обоснове извод за законосъобразност на процесното НП, СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 14.12.2022 г. около 00.10 ч. в [населено място] А. А. спрял управлението от него лек автомобил марка "А. Кю 7", с рег. [рег.номер на МПС], на [улица] пред № 54, в зоната на действие на пътен знак В28 – "забранено е паркирането". Жалбоподателят слязъл от автомобила и отишъл да вземе оборота от намиращо се наблизо заведение, като в лекия автомобил на пътническо място била Набила С., която го изчакала при отворена врата. Б. А. се върнал в спрялото МПС след 2-3 минути с готовност да потегли отново.

Поведението му било забелязано от служители на ОПП СДВР, които приели за нарушена разпоредбата на чл. 6, т. 1, пр. 3 ЗДвП и му съставили АУАН бл. № 032920. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното НП.

При така установеното от фактическа страна първоинстанционният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Счел е, че събраните доказателства установяват по несъмнен начин извършеното от жалбоподателя нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП, което е достатъчно ясно описано в АУАН и правилно квалифицирано в НП. Съдът е разграничил дадените в ЗДвП дефиниции за престой и паркиране, при което в съответствие с установената по делото фактическа обстановка е отхвърлил възражението на жалбоподателя, че се касае за престой, а не за паркиране. Аргументирал се, че МПС е в престой, само когато е спряно за осъществяване на определени дейности – слизане, качване на пътници или извършване на товарно-разтоварни работи и то в присъствието на водача, което присъствие гарантира възможност за незабавно преместване на МПС, ако изникне такава нужда. Приел е, че процесното МПС е спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо. При липсата на изключенията по чл. 93, ал. 2 ЗДвП, съставът на СРС е обосновал решаващ извод за правомерност на наложеното на жалбоподателя административно наказание, респ. за законосъобразност на оспореното НП.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият касационен състав намира, че бланкетно изложените възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила са неоснователни. Не се констатират допуснати грешки в съдопроизводствените действия на съда. В оспореното решение са изложени убедителни мотиви за съставомерността на допуснатото нарушение, неговата безспорна установеност, както и относно вида и размера на наложената санкция.

В конкретния случай спорът е по приложението на материалния закон, който съставът на СРС правилно е издирил и приложил съобразно установената по делото фактическа обстановка. Оплакванията на касатора са идентични с тези, релевирани пред

първоинстанционния съд и на тях в мотивите на съдебното решение е даден правилен и обоснован отговор.

Точен и коректен е направеният от съда анализ на относимите дефиниции в ЗДвП за паркиране и престой на МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 93, ал. 1 ЗДвП превозното средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизане на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача. По аргумент от ал. 2 с. з. паркирано ППС е спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение.

Между страните няма спор, а и това е видно от ангажираната по делото доказателствена съвкупност, че процесното ППС – марка "А. Кю 7", с рег. [рег.номер на МПС] , е било паркирано. Намирало се е в покой, т. е. било е спряно, но не поради необходимост от избягване на конфликт с друг участник в движението, препятствие или спазване на правилата за движение по пътищата, нито с оглед качване/слизване на пътници или извършване на товаро-разтоварна дейност, т. к. по делото няма данни за подобни обстоятелства, а такива не се и твърдят. Друг извод не следва от събраните в производството пред СРС гласни доказателства, които както правилно е приел въззивният съд не опровергават извода на административнонаказващия орган, че в случая се касае за паркиране съгласно дефиницията на чл. 93, ал. 1 ЗДвП, а не за престой, каквато е тезата на жалбоподателя, настоящ касатор.

По изложените съображения и при липсата на касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, настоящият съдебен състав намира, че проверяваното съдебно решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноси, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на Столична община следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.10.2023 г., постановено по НАХД № 3850/2023 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав.

ОСЪЖДА Б. А. А. да заплати на Столична община разноси във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

